

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ,
ΕΔΩΞΕ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΝΕΑΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΩΣ
ΠΙΕΡΙΑΣ "Ο ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ",
ΕΡΑΙΝΕΣΑΙ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"
Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ Ν. ΠΙΕΡΙΑΣ

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Αρ. Φύλλου 124 - Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος (Χορτοθήρης - Αλωνάρης - Σταυρίτες) 2017

Οφίτικο Συναπάντεμα

Νέα Τραπεζούντα, 19-20 Αυγούστου

Στην Νέα Τραπεζούντα λέμε ακόμα το νερό νεράκι!

Διαμαρτυρία των κατοίκων της Νέας Τραπεζούντας στο Δημαρχείο Κατερίνης.

Επιστολή διαμαρτυρίας των κατοίκων του χωριού προς τον Δήμαρχο Κατερίνης κ. Σάββα Χιονίδη και το δημοτικό συμβούλιο.

Κύριε δήμαρχε,
κυρία πρόεδρε του δημοτικού συμβουλίου,
κυρίες και κύριοι δημοτικοί σύμβουλοι,
σας υπενθυμίζουμε πως είστε αιρετοί άρχοντες,
και αυτό σημαίνει, πως τη θέση που έχετε σας
τη δώσαμε εμείς, οι δημότες του δήμου Κατερίνης,
για να μας εξασφαλίσετε μια ποιότητα ζωής.

Και σας ρωτάμε, για ποια ποιότητα ζωής μπορούμε να μιλάμε, όταν μας στερείτε το νερό ύδρευσης 50 μέρες το καλοκαίρι εν μέσω καύσωνα;

Είμαστε ισότιμοι πολίτες!
Έχουμε όλοι δικαίωμα στο πόσιμο νερό!
Και εσείς την υποχρέωση να μας το εξασφαλίσετε!

Αναλογιστείτε τις ευθύνες σας!

- Πώς είναι δυνατόν να αγνοείτε έγγραφο ιατρού, στο οποίο βεβαιώνει ότι απειλείται η δημόσια υγεία; Το έχετε στα χέρια σας από 18/8/2017. Παρ' όλα αυτά και από τότε, οι πολυήμερες διακοπές στην υδροδότηση συνεχίζονται με αμείωτη ένταση! Ακόμη και το μήνα Σεπτέμβριο! (πρόκειται για έγγραφο της Επιμελήτριας της Α' ΓΕΝΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Π.Ι. ΚΟΡΙΝΟΥ το οποίο φέρει ημερομηνία 18/8/17)

- Πώς είναι δυνατόν η παροχή νερού στο δίκτυο ύδρευσης να γίνεται με τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορεί ο κάθε ένας να παρεμβαίνει, διακόπτοντας την ύδρευσή μας, για να ποτίζει τα χωράφια του;

- Το γεγονός αναφέρθηκε από τον αντιδήμαρχο τεχνικών υπηρεσιών του Δήμου κ. Ντούρο Δημήτριο στο δημοτικό συμβούλιο της 1/9/2017.

- Πώς είναι δυνατόν ενώ αποφασίστηκε ομόφωνα από το δημοτικό συμβούλιο η συστηματική παρακολούθηση της ροής του νερού και της νεροκλοπής (437/2017 απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της συνεδρίασης της 1/9/2017), να συνεχίζονται τα προβλήματα υδροδότησης και να υπάρχουν γειτονιές που δεν είχαν νερό για 7 συνεχόμενες μέρες το μήνα Σεπτέμβριο;

συνέχεια στη σελ. 3

Η μεγάλη καλοκαιρινή εκδήλωση του συλλόγου μας, το «Οφίτικο Συναπάντεμα» πραγματοποιήθηκε και φέτος με πολύ μεγάλη επιτυχία το διήμερο Σάββατο 19 και Κυριακή 20 Αυγούστου στη Νέα Τραπεζούντα.

Οι απανταχού Οφίτες, συγγενείς και φίλοι του συλλόγου έδωσαν το παρόν σ' αυτό το καθιερωμένο ανά χρόνο Αυγουστιάτικο αντάμωμα στο όμορφο χωριό μας την Νέα Τραπεζούντα, όπου διασκέδασαν κάτω από τους ήχους της παραδοσιακής ποντιακής λύρας. Ήταν ένα γεμάτο διήμερο με κύριο χαρακτηριστικό την ποντιακή μουσική παράδοση, με συμμετοχή επώνυμων καλλιτεχνών του χώρου αλλά και των καλλιτεχνών της Νέας Τραπεζούντας, οι οποίοι χάρισαν δύο ξεχωριστές βραδιές στους παρευρισκόμενους.

συνέχεια στη σελ. 6

Οργανωτική και αγωνιστική επιτυχία στον Υψηλάντειο Αγώνα Δρόμου

Μεγάλη οργανωτική και αγωνιστική επιτυχία σημείωσε και φέτος ο Υψηλάντειος Αγώνας Δρόμου (ΥΑΔ) ο οποίος διεξήχθη στη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας την Κυριακή 10 Σεπτεμβρίου. Ο Μορφωτικός Ποντιακός Σύλλογος Νέας Τραπεζούντας «Αλέξαν-

δρος Υψηλάντης» και ο Οργανισμός Πολιτισμού, Παιδείας, Αθλητισμού και Πρόνοιας του Δήμου Κατερίνης διοργάνωσαν για ακόμη μία χρονιά έναν υπέροχο από κάθε άποψη αγώνα. Ο αγώνας έφερε την στήριξη του ΑΠΣ Δρομέων Πιερίας «ΖΕΥΣ».

συνέχεια στη σελ 4

ΝΕΑ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ ΠΙΕΡΙΑΣ

Το πρόβλημα με το νερό συνεχίζεται

Μετά από ένα χρόνο ταλαιπωρία με το «φαινόμενο» της διακοπής του νερού στο χωριό μας τη Νέα Τραπεζούντα, ειδικά κατά τους θερινούς μήνες να είναι εντονότερο, η κατάσταση είναι η εξής.

Έχοντας αγανακτήσει αλλά και κουραστεί οι κάτοικοι του χωριού, τον Ιανουάριο του 2017 ξεκινήσαμε την συγκέντρωση υπογραφών για να υποβάλλουμε μήνυση κατά παντός υπευθύνου στον Εισαγγελέα, η οποία και έγινε, για να ξεκινήσει η διαδικασία και να δούμε τι πραγματικά συμβαίνει με την παροχή νερού στο χωριό. Μετά από την μήνυση και καθώς η διαδικασία προχωρούσε, (ακόμα συνεχίζεται), άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια πράγματα που ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα κατανοήσει.

Αποδείχθηκε πως μεγάλο μερίδιο ευθύνης έχει η ΔΕΥΑΚ (Κανονισμός: Άρθρο 2/1 (Γενικοί όροι: 1.ΗΔημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης- Αποχέτευσης Κατερίνης (Δ.Ε.Υ.Α.Κ) έχει στην κυριότητά της τα δίκτυα ύδρευσης και είναι αρμόδια για τη μελέτη, κατασκευή, συντήρηση, εκμετάλλευση, διοίκηση και λειτουργία τους σύμφωνα με το Ν.1069/80, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά.). Προχωρώντας λοιπόν, αποκαλύφθηκε πως υπάρχουν άτομα τα οποία είχαν κάνει συνδέσεις στο δίκτυό μας για να ποτίζουν τα χωράφια τους, εν γνώσει της ΔΕΥΑΚ και όχι μόνο. Εδώ πρέπει να τονιστεί πως για οποιαδήποτε κλοπή νερού ή άλλο πρόβλημα με το δίκτυο την ευθύνη για να λυθεί, έχει φυσικά η ΔΕΥΑΚ (Άρθρο 2/8 /8. Απαγορεύεται τέλος η ένωση εσωτερικών υδραυλικών εγκαταστάσεων που τροφοδοτούνται από το δίκτυο διανομής της ΔΕΥΑΚ. με κρουνοί πυρόσβεσης ή οποιαδήποτε άλλη πηγή υδροληψίας, έστω και αν μεσολαβούν διακόπτες- βαλβίδες αντεπιστροφής. Ενδιαφέρον έχει επίσης, να διαβάσουμε το Άρθρο 22 του κανονισμού που αναφέρεται σε παράνομες υδρεύσεις. (Απαγορεύσεις: 1. Η σύνδεση παροχής, στην οποία δεν έχει ακόμη τοποθετηθεί υδρομετρητής ή έχει αφαιρεθεί αυτός, με ενωτικό σωλήνα, υδρόμετρο ή άλλο τρόπο από τον υδρολήπτη χωρίς να τηρηθεί η νόμιμη διαδικασία, αποτελεί απόδειξη κλοπής νερού και τιμωρείται με την επιβολή πρόστιμου που καθορίζεται με απόφαση του Δ.Σ της ΔΕΥΑΚ και σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Ποινικού Κώδικα. 6. Απαγορεύεται οποιαδήποτε επέμβαση του υδρολήπτη στις εγκαταστάσεις της ΔΕΥΑΚ (υδρόμετρα, παροχές φρεά-

τια, αγωγούς κλπ.). Η επέμβαση τιμωρείται ποινικά, η δε δαπάνη για τυχόν βλάβη βαρύνει τον υδρολήπτη, στον οποίο χρεώνεται η αποκατάστασή της, σύμφωνα με την παράγραφο 11 του παρόντος άρθρου). Συνεπώς, προκύπτει το εξής ερώτημα, γιατί η ΔΕΥΑΚ δεν έχει προβεί ακόμη στις απαραίτητες ενέργειες;

Δυστυχώς και από την πλευρά της διοίκησης του Δήμου Κατερίνης δεν είδαμε καμία προσπάθεια διευθέτησης του προβλήματος. Αν δεν κινούσαμε εμείς τις διαδικασίες, η διοίκηση θα ήταν απούσα. Γιατί, λοιπόν, δεν έπραττε αυτά που έπρεπε, εφ' όσον γνώριζε για το σοβαρό πρόβλημα που αντιμετωπίζαμε και να τονίσει πως δεν είμαστε το μοναδικό χωριό με προβλήματα στην υδροδότηση. Γνώριζε για τα χρέη που είχε ο Σύνδεσμος Ύδρευσης Δήμων Πιερίας, (ο οποίος διαλύθηκε), στη ΔΕΗ αλλά και για τις κλοπές. Γνώριζε πως η κατάσταση ήταν σοβαρή όμως δεν έκανε καμία κίνηση για να λυθεί το πρόβλημα των χωριών.

Έτσι, ξεκινώντας τις διαμαρτυρίες και πηγαίνοντας στα δικαστήρια, σαν κάτοικοι της Νέας Τραπεζούντας, το θέμα τέθηκε στο Δημοτικό Συμβούλιο που έγινε την Παρασκευή 1 Σεπτεμβρίου 2017 όπου και αποφάσισαν να κάνουν νέες γεωτρήσεις, σύνδεση του αγωγού με την Κατερίνη κ.α.

- Είναι απαραίτητο να σημειωθεί πως η σχολική χρονιά έχει ξεκινήσει. Το χωριό διαθέτει νηπιαγωγείο στο οποίο υπάρχουν μικρά παιδιά. Δεν είναι λοιπόν σκληρό και απάνθρωπο να τα αφήνεις χωρίς νερό; Οι συνθήκες με τις οποίες πηγαίνουν σχολείο είναι οι χειρότερες. Πως είναι να δυνατόν να παραμείνει καθαρό το κτήριο για να μπορέσει να τα φιλοξενήσει για οχτώ ώρες αφού είναι και ολόημερο; Πως θα παραμείνει σωστή η υγιεινή των παιδιών;

- Δυστυχώς, με την κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή, το συμπέρασμα είναι πως αντί να προχωράμε μπροστά σαν λαός και να εξελισσόμαστε, αυτό που κάνουμε είναι να γυρνάμε πίσω στο παρελθόν στη δεκαετία του '20 και '30 όταν τα χωριά είχαν ένα πηγάδι στην πλατεία και πηγαίνανε από εκεί οι κάτοικοι για να πάρουνε το απαραίτητο νερό για το σπίτι. Εκείνη την εποχή οι άνθρωποι ήταν πολιτισμένοι, γιατί τώρα μόνο πολιτισμένοι δεν μπορούμε να λεγόμαστε. Όταν κάνουμε τέτοιες πράξεις, κλέβουμε νερό για κάποιες ψήφους, δεν μπορούμε να ονομαζόμαστε άνθρωποι, γιατί ο άνθρωπος είναι προικισμένος με νου και λογική, και πρέπει να σκέφτεται το καλό των συνανθρώπων του και να τους σέβε-

ται. Δεν μπορούμε να κάνουμε πράξεις που θα βλάπτουνε ολόκληρα χωριά. Όλοι έχουμε ίσα δικαιώματα απέναντι στο κράτος, εξάλλου η ελευθερία του ενός σταματάει εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου.

Το μέλημα αλλά και η αγωνία μας, είναι να κάνε πράξη επιτέλους ο Δήμαρχος αυτά που υποσχέθηκε. Να λυθεί επιτέλους το πρόβλημα που μας απασχολεί χρόνια, γιατί πάντα μας το έκοβαν τα καλοκαίρια για μικρά χρονικά διαστήματα, επικαλούμενοι πάντα βλάβες στο δίκτυο που ίσως τελικά και να μην ήταν. Οι κάτοικοι του χωριού είμαστε πλέον αγανακτισμένοι, αφού η πολιτεία δεν δείχνει πραγματικό ενδιαφέρον. Δεν είναι δυνατόν το έτος 2017 να υπάρχει σε μια πολιτισμένη και αναπτυσσόμενη ευρωπαϊκή χώρα ένα τέτοιο θέμα. Ο-

ταν σε μια μικρή πόλη σαν την Κατερίνη υπάρχει τέτοια ανικανότητα διευθέτησης ενός προβλήματος μπορούμε να φανταστούμε τι συμβαίνει στην χώρα.

Τελειώνοντας, η σωματική και ψυχική υγεία των κατοίκων αρχίζει να φθείρεται, η υπομονή έφθασε στα όρια και η κούραση είναι εμφανής. Υπάρχουν άνθρωποι καταπονημένοι σωματικά από το κουβάλημα κουβάδων για να διατηρήσουν όσο γίνεται την υγιεινή του σπιτιού. Ένα μέρος των μισθών και των συντάξεων πηγαίνει στην αγορά εμφιαλωμένων νερών. Από τη μεριά μας δεν θα επαναπαυθούμε και θα κάνουμε ότι είναι δυνατόν για να τελειώσει η ταλαιπωρία μας, ελπίζοντας πάντα σε ένα καλύτερο μέλλον.

Τερζίδου Θεοφανή

Στην Νέα Τραπεζούντα λέμε ακόμα το νερό νεράκι!

Στην αίθουσα του Δημοτικού Συμβουλίου – Δήμου Κατερίνης όπου και συζητήθηκε το θέμα του νερού με την παρουσία πολλών κατοίκων της Νέας Τραπεζούντας.

Συνέχεια από τη σελ. 1

● Πώς είναι δυνατόν εσείς κ. Δήμαρχε να προτείνετε σε εμάς (όταν συγκεντρωθήκαμε για διαμαρτυρία στο Δημαρχείο) να ορίσουμε κάποιον για να να φυλάσσει τον αγωγό που μεταφέρει νερό στη δεξαμενή μας;

● Θα αναλάβουμε εμείς το έργο της Δ.Ε.Υ.Α.Κ.; Πώς είναι δυνατόν; Η Δ.Ε.Υ.Α.Κ. θα είναι θεατής στην υπόθεση; Ποιος ο ρόλος της; Και οι πολυήμερες διακοπές υδροδότησης καλά κρατούν!

Κυρίες και κύριοι!

Σταθείτε στο ύψος των περιστάσεων!

Δείξτε ότι έχετε την πολιτική βούληση να δώσετε οριστική λύση στο θέμα!

Κινητοποιήστε τις αρμόδιες υπηρεσίες ώστε να κατασκευαστεί ο αγωγός με τέτοιο τρόπο που να διασφαλίζεται απρόσκοπτα η ροή του πόσιμου νερού στη δεξαμενή μας.

Κυρίες και κύριοι: έχουμε υπογράψει συμβόλαιο με τη Δ.Ε.Υ.Α.Κ. το οποίο ορίζει πως υποχρεούται η Δ.Ε.Υ.Α.Κ. να παρέχει πόσιμο νερό στο ύψος του υδρομετρητή του σπιτιού μας μέχρι 2 κυβικά ανά ώρα.

Και η Δ.Ε.Υ.Α.Κ., κύριοι, ως δημοτική επιχείρηση γνωρίζετε πολύ καλά, ότι δέχεται κατευθύνσεις από το δημοτικό συμβούλιο σύμφωνα με τον κανονισμό λειτουργίας Δημοτικού Συμβουλίου, άρθρο 2 παράγραφος 2.

Επομένως, για το ότι στερούμαστε το νερό σχεδόν ολόκληρο το καλοκαίρι, η ευθύνη βαρύνει κυρίως εσάς κύριε Δήμαρχε!

Επιτέλους αναλάβετε τις ευθύνες σας!

Δώστε λύση στο πρόβλημα τώρα!

Οι κάτοικοι του χωριού

Οργανωτική και αγωνιστική επιτυχία στον Υψηλάντειο Αγώνα Δρόμου

Συνέχεια από τη σελ. 1

Στο αγωνιστικό κομμάτι των 10 χλμ οι συμμετέχοντες έφτασαν τους 166. Πρώτος έκοψε το νήμα ο ΣΙΑΜΗΤΡΑΣ ΚΩΣΤΑΣ (Ολύμπιοι Δρομείς Λεπτοκαρυάς) με 38:12. Δεύτερος ήταν ο ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ ΣΥΜΕΩΝ (ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ») με 38:41 και τρίτος ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΟΣΜΑΣ (Ανεξάρτητος) με επίδοση 40:12.

Στις γυναίκες, πρώτη ήταν, για άλλη μια χρονιά, η ΣΟΥΛΙΩΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ με 52:13, δεύτερη η ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ με 54:03 και τρίτη η ΚΩΣΤΑ ΕΛΕΝΗ με 54:33. Όλες αθλήτριες του ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ».

Στην περιπατητική διαδρομή των 5 χλμ συμμετείχαν 77 περιπατητές διαφόρων ηλικιών οι οποίοι περπάτησαν στην κυκλική διαδρομή μεταξύ των χωριών Κάτω Αγίου Ιωάννη και Νέας Τραπεζούντας.

Το τεχνικό t-shirt της διοργάνωσης που στην πίσω όψη του έφερε το μήνυμα "ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ ΕΙΝΑΙ ΥΓΕΙΑ", το ιδιαίτερα καλαίσθητο μετάλλιο, το δίπλωμα συμμετοχής και το αθλητικό σακίδιο με το λογότυπο του αγώνα ήταν μερικές μόνο από τις παροχές που είχαν όσοι συμμετείχαν στον ΥΑΔ2017.

Τα φρούτα που δόθηκαν στους συμμετέχοντες ήταν ευγενική χορηγία της «ΖΕΥΣ Ακτινίδια ΑΕ». Τα παγωτά που προσφέρθηκαν σε μικρούς και μεγάλους συμμετέχοντες ήταν μια ευγενική χορηγία του Φώτη Τσαρούχα, δρομέα και φίλου του Υψηλάντειου. Οι δωροεπιταγές αθλητικών ειδών που δόθηκαν στους νικητές του αγώνα δρόμου ήταν προσφορά του καταστήματος αθλητικών ειδών «Ζιώγας» στην Κατερίνη. Το ατομικό ποντιακό γεύμα, φτιαγμένο με μεράκι, προσέφεραν οι κάτοικοι του χωριού της Νέας Τραπεζούντας.

Το σώμα της Τροχαίας Κατερίνης φρόντισε για την ασφαλή διοργάνωση του ΥΑΔ διαθέτοντας 3 περιπολικά. Την υγειονομική κάλυψη των δρομέων και περιπατητών φρόντισε, για άλλη μια χρονιά, το Σώμα Εθελοντών Σαμαρειτών, Διασωστών και Ναυαγισωστών Κατερίνης του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Τους κώνους αποκλεισμού παραχώρησε η εταιρία «Αυτοκινητόδρομος Αιγαίου», τις πινακίδες κυκλοφοριακής ρύθμισης η Τεχνική Υπηρεσία του Δήμου Κατερίνης και τα κινγκιδώματα στον χώρο τερματισμού ο Ιορδάνης Παπαδόπουλος.

Θερμές ευχαριστίες εκφράζει η διοργάνωση στους Νανίτσου Αναστασία, Αλέξανδρο Πούλιο και Χύτα Δημήτριο, οι οποίοι χρονομέτρησαν και κατέταξαν τους δρομείς, καθώς και στον Χρήστο Μυστρίδη που βοήθησε στον διαχωρισμό δρομέων και περιπατητών. Τέλος, πολλά συγχαρητήρια αξίζουν στους νέους και νέες του τμήματος Νεολαίας του ΜΠ Συλλόγου «Αλέξανδρος Υψηλάντης» οι οποίοι βοήθησαν με ποικίλους τρόπους σε άλλη μία επιτυχημένη διοργάνωση.

Όλοι οι συμμετέχοντες ανανέωσαν το ραντεβού τους για τον επόμενο ΥΑΔ ο οποίος θα πραγματοποιηθεί την δεύτερη Κυριακή του Σεπτεμβρίου 2018.

Επιμέλεια: Δημήτρης Γρηγοριάδης για τον ΜΠ Σύλλογο «Αλέξανδρος Υψηλάντης».

4.

4α.

7.

5.

6.

8.

9.

Φώτο 1: Αναμνηστική φωτογραφία με τους συμμετέχοντες, τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του συλλόγου Υψηλάντης, και όλους τους εθελοντές του αγώνα.

Φώτο 2: Από την εκκίνηση του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου.

Φώτο 3: Εκκίνηση της περιπατητικής διαδρομής.

Φώτο 4: Απονομή κυπέλλων και μεταλλίων στους τρεις πρώτους τερματίσαντες του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου, από τον Αντιδήμαρχο Πολιτισμού Δήμου Κατερίνης κ. Θεόδωρο Παυλίδη.

Φώτο 4α: Απονομή κυπέλλων και μεταλλίων στις τρεις πρώτες γυναίκες του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου, από το μέλος του Ερυθρού Σταυρού.

Φώτο 5: Τα μέλη του Ερυθρού Σταυρού τμήμα Κατερίνης με τον Αντιδήμαρχο Ο.Π.Α.Π Δήμου Κατερίνης κ. Θεόδωρο Παυλίδη.

Φώτο 6: Η Γραμματεία του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου.

Φώτο 7: Η Μαρία Πετρίδου και η Άννα Τερζίδου που έδιναν στους συμμετέχοντες κατά τον τερματισμό τους το μετάλλιο και τον έπαινο του αγώνα.

Φώτο 8: Ο Δημήτριος Γρηγοριάδης παίρνει συνέντευξη από τον νικητή του αγώνα Σιαμήτρα Κωνσταντίνο.

Φώτο 9: Το μετάλλιο και ο έπαινος του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου.

Φώτο 10: Οι κυρίες από τη Νέα Τραπεζούντα τερματίζουν την περιπατητική διαδρομή. Από αριστερά: Ζανέτα Κλεοπάτρα με την κόρη της αγκαλιά, Αδαμίδου Κυριακή και Ζανέτα Καλλιόπη.

Φώτο 11: Συμμετέχοντες στην περιπατητική διαδρομή στον τερματισμό.

10.

11.

Οφίτικο Συναπάντεμα

1.

συνέχεια από τη σελ. 1

Στο καλλιτεχνικό πρόγραμμα του διήμερου συμμετείχαν, στο τραγούδι: ο Κώστας Θεοδοσιάδης, ο Γιώργος Στεφανίδης, η Αντωνία Καραγιαννίδου, ο Χρήστος Συρανίδης (Λύρα – Τραγούδι), ο Σταύρος Χαραλαμπίδης, ενώ λύρα έπαιζαν οι φτασμένοι λυράρηδες του συλλόγου μας, Αλέξανδρος Αλχαζίδης και Βαγγέλης Παραδεισόπουλος. Κρουστά έπαιξε ο Γιώργος Γιασάρης, αρμόνιο ο Κώστας Αντωνιάδης, και νταούλι ο Δήμος Αθανασιάδης.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους, ο Σεβαστός πατέρας Δημήτριος Σταυριανίδης, ο βουλευτής Πιερίας κ. Τζαμακλής Χαρίλαος, ο πρόεδρος του τοπικού συμβουλίου Νέας Τραπεζούντας κ. Λεωνίδα Ζανέτας, και Δημοτικοί Σύμβουλοι του Δήμου Κατερίνης. Ακόμη εκπρόσωποι συλλόγων και φορέων και πολλές προσωπικότητες του ποντιακού χώρου, μεταξύ αυτών και του κυρίου Αμανάτη Ταγκαλίδη τον οποίο ο σύλλογος μας τίμησε για την πολυετή και πολυδιάστατη προσφορά του στον ποντιακό χώρο και την ομογένεια, προσφέροντάς του την αγιογραφημένη ιερή εικόνα του Αγίου Ευγενίου του Τραπεζουντίου.

Ξεχωριστή παρουσία και φέτος η χορευτική ομάδα του συλλόγου «Ηορον Ενί» από την Κωνσταντινούπολη με μέλη απ' όλα τα μέρη του αλησμόνητου Πόντου, η οποία από το 2007 και κάθε χρόνο δίνει το παρόν στο Οφίτικο Συναπάντεμα.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του συλλόγου μας ευχαριστεί θερμά τους τοπικούς φορείς, τους εθελοντές για την βοήθεια τους, τους χορηγούς της εκδήλωσης, και όλους όσοι βοήθησαν για την πραγματοποίηση του φετινού Οφίτικου Συναπαντέματος.

Από το Δ.Σ. του Συλλόγου «Αλέξανδρος Υψηλάντης»

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

14.

12.

13.

15.

- Φώτο 1: Γενική άποψη της γεμάτης από κόσμο πλατείας του χωριού, με τους Οφίτες και φίλους του συλλόγου να δίνουν και φέτος βροντερό παρόν.
- Φώτο 2: Κώστας Θεοδοσιάδης στο τραγούδι.
- Φώτο 3: Χρήστος Συρανήδης στο τραγούδι.
- Φώτο 4: Κώστας Θεοδοσιάδης τραγουδι, Χρήστος Συρανήδης λύρα, Γιώργος Γιασάρης κρουστά, Κώστας Αντωνιάδης αρμόνιο.
- Φώτο 5: Χρήστος Συρανήδης τραγουδι, Βαγγέλης Παραδεισόπουλος λύρα και ο χορός καλά κρατεί.
- Φώτο 6: Γιώργος Στεφανίδης τραγουδι με τον Αλέξανδρο Αλχαζίδη στη λύρα.
- Φώτο 7: Αντωνία Καραγιαννίδου στο τραγούδι.
- Φώτο 8: Σταύρος Χαραλαμπίδης στο τραγούδι.
- Φώτο 9: Ασταμάτητος χορός από τους παρευρεθέντες.
- Φώτο 10: Τιμητική βράβευση του κ. Αμανάτιου Ταγκαλίδη από τον πρόεδρο του συλλόγου κ. Βασίλειο Παραδεισόπουλο.
- Φώτο 11: Στο χώρο της κουζίνας από αριστερά: Σωκράτης Πετρίδης – Χρήστος Τουλίκας – Τάσος Αδαμίδης.
- Φώτο 12: Νέοι και νέες των τμημάτων του συλλόγου μας στην προετοιμασία των φαγητών.
- Φώτο 13: Ο Σταύρος Παπαδόπουλος ψήνει σουβλάκια όπως κάθε χρόνο, χρησιμοποιώντας όλη την τέχνη ψησίματος που τον διακρίνει.
- Φώτο 14: Βαγγέλης Παραδεισόπουλος στη λύρα.
- Φώτο 15: Δήμος Αθανασιάδης στο νταούλι.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΣΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

Κλήθηκα από το στρατό το 1934 και έφτασα στο βαθμό του επιλοχία σε 18 μήνες. Στις 14 Ιουνίου 1935 παντρεύτηκα στο χωριό μου την αγαπημένη μου Αναστασία Μαυροπούλου. Μεγαλώσαμε μαζί στον Αϊ-Γιάννη ως νεαροί. Θυμάμαι μερικές φορές που της πετούσα πέτρες επειδή σκαρφάλωνε στη συκιά μας και έτρωγε τα καλύτερά μας σύκα. Ήταν τα αγαπημένα της. Έκανα πολλά αστεία πράγματα, όπως ήταν να δίνω γλυκά σε μικρά μόλις δυο ετών αγόρια, αν πήγαιναν να πατήσουν τα πόδια άλλων μεγαλύτερων παιδιών. Επίσης, έδειξα το ταλέντο μου

στο ποδόσφαιρο. Όντας τερματοφύλακας μερικές φορές ανέβαινα στο οριζόντιο δοκάρι της εστίας και πηδούσα κάτω στο γήπεδο μόνο όταν η μπάλα πλησίαζε για να μπει γκολ. Ήμουν αρκετά σκληρός τότε, αλλά έτσι ήταν και οι καιροί που ζούσαμε.

Αφού παντρεύτηκα την Αναστασία, ζούσαμε με την μητέρα της, τη Φωτεινή, τον αδελφό της, τον Βασίλη, τη γυναίκα του, τη Νίκη, και ένα μικρό κοριτσάκι που το βάπτισα εγώ και του έδωσα το όνομα της μητέρας μου, Μαγδαληνή. Δυστυχώς το παιδί αρρώστησε βαριά και, παρά τις πολυάριθμες επισκέψεις στην Κατερίνη, οι γιατροί τα παράτησαν και μας έστειλαν πίσω στο χωριό. Το παιδί μπορούσε μόνο να κουνηθεί στο κρεβάτι του και πάντα αντιδρούσε φωνάζοντας τον μπαμπά του, ελπίζοντας να δει τον πατέρα του (Βασίλη) αυτήν την απελπιστική περίοδο. Απεβίωσε μια βδομάδα αργότερα, ακριβώς πριν φτάσει ο πατέρας του. Ο Βασίλης προσπάθησε επί ματαίω να πάρει ειδική άδεια για να επισκεφτεί το ετοιμοθάνατο παιδί του, αλλά δεν του επιτράπηκε και έτσι έφυγε χωρίς άδεια, αλλά όλες οι προσπάθειές του ήταν μάταιες.

Τα πράγματα δεν καλυτέρεψαν ανάμεσα σε εμένα και τον αδελφό μου, αφού εγώ έφυγα από το αγρόκτημα του και δούλευα με τον Βασίλη, τον κουνιάδο μου, καλλιεργώντας καπνό και σιτάρι στο αγρόκτημά του, έκτασης 40 στρεμμάτων. Επίσης, η γυναίκα που διάλεξα δεν ήταν της αρέσκειας του. Προτιμούσε να παντρευτώ μια μεγαλύτερης ηλικίας γυναίκα, που ήταν ντόπια από την παλιά μας πατρίδα, την πόλη της Πάφρας. Η γυναίκα μου, η Αναστασία, γεννήθηκε στην Τραπεζούντα και ο αδελφός μου δεν την προτιμούσε.

Ένα χρόνο αργότερα αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί και την ονομάσαμε Ειρήνη με το υποκοριστικό όνομα «Νίνα». Θα ήθελα να της δώσω το όνομα της μητέρας μου, αλλά ήμουν μακριά και όλοι νόμιζαν ότι δεν θα επιβιώσει πολύ μετά τη γέννησή της και έτσι ονομάστηκε από την πνευματική της μητέρα «Ειρήνη».

Την ίδια χρονιά, το 1936, απέκτησα ένα άλογο για να βοηθάει στις αγροτικές δουλειές, αλλά τελικά αποτύχαμε και μετακομίσαμε στην Κατερίνη, όπου ενοικιάσαμε με ελάχιστο λεφτά ένα μικρό σπίτι. Ήμουν γνωστός για την σκληρή μου εργασία και δεν άργησα να βρω δουλειά σαν οικοδόμος. Η ζωή ήταν καλή και εκείνη την περίοδο, αν και δεν ανήκαμε στη μεσαία τάξη, ήμασταν ευχαριστημένοι. Στην Κατερίνη, έμαθα την τέχνη της πάλης και διακρίθηκα στην περιοχή, γνωστός σε πολλούς ως Τσαναβάρ (που σημαίνει ατρόμητος).

Ένα χρόνο αργότερα κόλλησα μια λοίμωξη στον αριστερό μου δείκτη και έπρεπε σχεδόν να ακρωτηριαστεί. Με υπομονή και λίγη τύχη η λοίμωξη θεραπεύτηκε από έναν κτηνίατρο (αλόγων), ο οποίο έσωσε το δάκτυλό μου. Τρεις μήνες αργότερα, και ενώ παρέμεινα άνεργος, με πλησίασε ένας φίλος. Ήξερε τις δυσκολίες σιγμής που περνούσα και μου πρότεινε να γίνω αστυνομικός στην περιοχή και να διευθετώ όλες τις διαφωνίες που προέκυπταν από ζώα που βοσκούσαν παράνομα σε αγροκτήματα και φυτείες, καθώς εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν καθόλου φράχτες.

Το 1939 ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος μας πλησίαζε και έτσι γυρίσαμε στον Αϊ-Γιάννη για να είμαστε κοντά στην οικογένειά μας στο χωριό. Η πεθερά μου και ο κουνιάδος μου χάθηκαν με την επιστροφή μας. Εκείνη την εποχή πήγα στον αδελφό μου για το μερίδιο γης, που νομίμως μου ανήκε, καθώς είχε πληρωθεί με το βοήθημα που μου χορηγήθηκε από την κυβερνητική χρηματοδότηση. Με εξύβρισε και, μόνο όταν τον έφερα σε αμηχανία φέρνοντας τους τρεις μάρτυρες, συμφώνησε να μου δώσει έξι στρέμματα. Παρόλο που πλέον ήμουν σε νόμιμη ηλικία, η γη του δεν μου παραχωρήθηκε, αλλά τουλάχιστον τώρα μπορούσα να χτίσω κάτι σαν σπίτι για να προστατέψω την οικογένειά μου. Ένα σπίτι με κουζίνα και δυο υπνοδωμάτια ολοκληρώθηκε με την βοήθεια φίλων και χρησιμοποιώντας μεταχειρισμένα υλικά.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος μας επηρέασε ελάχιστα μέχρι τον Οκτώβριο του 1940, όταν ο στρατός με κάλεσε να παρουσιαστώ στη Δεκάτη Ταξιαρχία για να πολεμήσω στην πρώτη γραμμή. Η κυβέρνηση με κάλεσε να επιστρατευθώ και κατευθύνθηκα προς την Αλβανία, για να εμποδίσουμε την είσοδο των ιταλικών δυνάμεων στην καινούρια μου χώρα. Η Αλβανία είναι το βορεινό σύνορο και ήταν το καλύτερο σημείο για να εμποδίσουμε την εισβολή των Ιταλών στην Ελλάδα. Ήταν οι σύμμαχοι του Χίτλερ και βοηθούσαν στην εισβολή στην Ευρώπη. Αυτός ο πόλεμος ήταν μια άσχημη περίοδος. Κατορθώσαμε να κρατήσουμε πίσω τους εισβολείς με ελάχιστο εξοπλισμό και τροφή και τελικά οι Ιταλοί υποχρεώθηκαν να υποχωρήσουν.

Είναι πολύ δύσκολο για εμένα να γράψω για την εμπειρία του πολέμου, επειδή πολλοί φίλοι χάθηκαν και άλλοι τραυματίστηκαν θανάσιμα. Ακόμα και εγώ κόντεψα να χάσω την ζωή μου από τον εξοστρακισμό μιας σφαίρας, που έσκισε το κρανίο μου, με αποτέλεσμα να νοσηλευτώ στο νοσοκομείο για οκτώ βδομάδες. Δυο μήνες αργότερα λίγες τρίχες φύτρωσαν στην κορυφή του κεφαλιού μου, αλλά εκείνο το σημείο έμεινε φαλακρό για μια ζωή.

Η μιζέρια ήταν και πάλι παρούσα στη ζωή μας κατά τη διάρκεια του πολέμου. Το χιόνι μέχρι τα γόνατα, κρύο, φόβος και πείνα. Μια νύχτα σκοτώσαμε το άλογο του στρατηγού για να προσφέρουμε κρέας στους στρατιώτες. Ο στρατηγός με κάλεσε στη σκηνή του για να εξηγήσω γιατί και ποιος έδωσε τη διαταγή για την σφαγή. Εξήγησα τη θέση μου και νόμιζα πως θα καταλήξω στο στρατοδικείο. Όμως εκείνος χαμογέλασε και είπε: «Σκότωσες το μοναδικό μας άλογο, ελπίζω να δω την μερίδα μου».

Όλα ήταν άσκοπα, αφού τελικά οι Γερμανοί παρέλασαν στην παραδομένη Ελλάδα στις 6 Απριλίου 1941. Ο στρατός στην Αλβανία πήρε την εντολή από την τότε κυβέρνηση της Ελλάδας να διαλυθεί και να πάρει το δρόμο της επιστροφής προς τα σπίτια του. Μαζί με τρεις ακόμη άνδρες, οι οποίοι ήταν από χωριά κοντινά στο δικό μου, ξεκινήσαμε το μακρινό ταξίδι της επιστροφής μας περπατώντας. Πέρασαμε από πολλά σημεία ελέγχου των Γερμανών και με πολλές δυσκολίες καταφέραμε να επιβιώσουμε σε αυτό το μεγάλο ταξίδι. Μετά από μια βδομάδα έφτασα στο σπίτι πολύ αργά τις πρώτες πρωινές ώρες και, επειδή ήξερα ότι όλοι κοιμόντουσαν, δεν τους ξύπνησα. Το σώμα

μου και τα ρούχα μου ήταν τελείως τρυπημένα από τις ψείρες και έτσι κοιμήθηκα στην αποθήκη των εργαλείων. Το επόμενο πρωί το χωριό ήταν ανακουφισμένο με τα νέα της επιστροφής μου, κανένας για μια βδομάδα δεν γνώριζε αν ήμουν ακόμα ζωντανός και έτσι μπορείτε να φανταστείτε πόσο χαρούμενοι ήταν όλοι. Μου πήρε 10 μέρες για να αναρρώσω πλήρως.

Η Ελλάδα έξι μήνες μετά την επιστροφή μου από τον πόλεμο το 1941 αντιμετώπιζε πρόβλημα μεγάλης έλλειψης τροφίμων, η οποία προκλήθηκε από τις οικονομικές αναταραχές εξαιτίας του πολέμου. Όλοι όσοι μπορούσαν να εργαστούν στα χωράφια είχαν χρησιμοποιηθεί σαν στρατιώτες. Οι περισσότερες καλλιέργειες αναπτύσσονταν από τις γυναίκες και στέλνονταν σαν πολεμικά εφόδια. Όλοι οι άνθρωποι υπέφεραν, αλλά κανένας όσο οι οικογένειες που ζούσαν στις μεγαλύτερες πόλεις, όπου χιλιάδες άνθρωποι πέθαιναν από την πείνα. Οι αγροτικές περιοχές επίσης ένιωσαν αυτήν την πίεση. Πολύς αστικός κόσμος που είχε συγγενείς σε αγροτικές περιοχές, μετακόμιζαν στην εξοχή με την αντίληψη ότι θα ξεπεράσουν την καταστροφή. Τουλάχιστον η αγροτική ζωή παρέιχε κατά κάποιο τρόπο τη δυνατότητα να μαζέψεις άγρια χόρτα και διάφορα προϊόντα ζώων που μπορούσες να μοιραστείς.

Θυμάμαι ένα περιστατικό, όπου όλη η οικογένεια, μαζί με μερικούς συγγενείς από την Αθήνα από την μεριά της γυναίκας μου, τοποθέτησαν όλο το φαγητό στο τραπέζι στο σπίτι των πεθερικών μου για να φαντασθούν τα παιδιά πρώτα. Η ποσότητα του φαγητού τις καλές μέρες θα έφτανε να θρέψει ίσως τρία άτομα. Ο Έρικ Μαυρόπουλος, όντας ένας από τους νεότερους, έκανε μια κίνηση τοποθετώντας τα χέρια του στο τραπέζι γύρω από το φαγητό και ζήτησε τη μερίδα του. Όντας παιδί και μη μπορώντας να κατανοήσει την κατά-

σταση, έκανε τους ενήλικες να καταραστούν την αδυναμία τους, να θρέψουν τα παιδιά τους. Όλη η οικογένεια έζησε αυτήν την φοβερή εποχή, με τις μνήμες του 1941 να παραμένουν βαθιά χαραγμένες στη συνείδησή μας.

Η Νίνα, η πρωτότοκή μου, επίσης υπέφερε αυτήν την περίοδο. Αποφάσισε να παίξει τη μητέρα-κότα με τα μικρά κοτοπουλάκια και πάτησε πάνω στα περισσότερα σκοτώνοντάς τα. Αυτή ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που χτύπησα κάποιον από τα παιδιά μου, γιατί το χέρι μου ήταν πολύ βαρύ και μπορούσε εύκολα να προκαλέσει μεγάλη βλάβη.

Στις 20/03/1943 γεννήθηκε το δεύτερό μου παιδί. Τότε της έδωσα το όνομα της μητέρας μου, Μαγδαληνή. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος συνεχιζόταν όπως και οι κακουχίες του, κατά τη διάρκεια του οποίου η γυναίκα μου Αναστασία έχασε το μεγαλύτερο αδελφό της, Αναστάση, σε ένα βομβαρδισμό στην Αθήνα. Έμαθα ότι αυτός δεν ήθελε να πάει, αλλά τελικά συμφώνησε να ψάξει για ένα συγγενή στην Αθήνα εξαιτίας της πίεσης από τη γυναίκα του Άννα.

Το 1948 γεννήθηκε και το τρίτο μου παιδί, ο Σάββας, που του έδωσα το όνομα του πατέρα μου, τον οποίο δεν θυμάμαι καθόλου καθώς ήμουν πολύ μικρός όταν εκτελέστηκε.

Το 1954 σκέφτηκα να μεταναστεύσω στην Αυστραλία ή την Αμερική. Η Αυστραλία δέχθηκε πρώτη το αίτημά μας και αποφάσισα ότι αυτή θα ήταν η καινούρια μας πατρίδα. Πριν φύγουμε από την Ελλάδα αρχίσαμε να πουλάμε όλα τα ζώα μας, τα εργαλεία και όλα τα άλλα οικιακά είδη. Με πλησίασε ο γείτονας μου, ένας ξάδελφος, και με ρώτησε γιατί άφηνα όλα τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Σε αυτή του την ερώτηση απάντησα ότι μου ήταν αδύνατο να διατηρήσω και να φροντίσω την οικογένειά μου με κάτι παραπάνω από 4 στρέμματα γης. Μου προσέφερε κάποια από τη γη του, αλλά τα περισσότερα από τα υπάρχοντά μας είχαν πουληθεί. Διαπίστωσα ότι ήταν μια ευγενική χειρονομία και τον ευχαρίστησα αναλόγως. Ήταν ο μόνος που μου προσέφερε κάτι και τότε κατάλαβα ότι η μετανάστευση ήταν η σωστή επιλογή.

Ήταν ο ίδιος ξάδελφος, που πλέον μπορούσε χάρη στη σκληρή του εργασία και πλούτο να κάνει επιτέλους μια προσπάθεια να εντοπίσει τα δυο παιδιά των αδελφών του, που είχαν πεθάνει και τα οποία είχαν αφεθεί στην Τουρκία κατά τις πορείες εξορίας για να προστατευθούν. Αρνήθηκε να πάει μετά από τόσα χρόνια να ψάξει τα παιδιά, αφού ακόμα φοβόταν τους Τούρκους και θυμόταν εκείνα τα βίαια χρόνια. Έτσι μου είπε το 1978 κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μου στην Ελλάδα. Πάλεψε όλα αυτά τα χρόνια με το βάρος της ενοχής του που κουβαλούσε στους ώμους του και τελικά πέθανε χωρίς ποτέ να μάθει την τύχη τους.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου «Αλέξανδρος Υψηλάντης» ευχαριστεί τα παιδιά του αείμνηστου Χρήστου Αβραμίδη, Σάββα Αβραμίδη και Παπαδοπούλου-Αβραμίδη Ειρήνη, για την παραχώρηση στον σύλλογο μας των χειρόγραφων εγγράφων του πατέρα τους, με τίτλο «ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ» από τα οποία πάρθηκαν τα κείμενα αυτής της συγκινητικής ιστορίας του Χρήστου Αβραμίδη κατά την περίοδο της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, τα οποία και δημοσιεύθηκαν στα τελευταία τρία (3) τεύχη των Οφίτικων Νέων.

Νέα του Εθνικού μας!

Μετά από μια επιτυχημένη πορεία και άνοδο στην Β' κατηγορία της Ε.Π.Σ Πιερίας, το Δ.Σ. του Εθνικού συνεχίζει την συνεργασία με τον προπονητή Μπεκιάρη Γιώργο.

Ο κύριος στόχος του Δ.Σ. και του προπονητή, είναι η προσέγγιση των ποδοσφαιριστών του χωριού και άλλων ταλαντούχων ποδοσφαιριστών.

Στα πλαίσια μιας καλής αγωνιστικής χρονιάς αποκτήθηκαν οι: Εφραιμίδης Γιώργος, Παπαργυρόπουλος Κωνσταντίνος, Λαζαρίδης Νίκος (Πιερικός Αστήρ), Γιάννης Παπαδόπουλος, Χνουδάς Θεόδωρος (Θερμαϊκός Κορινού), Τερζίδης Πολυχρόνης, Παπαδόπουλος Νίκος, Χατζηαργυρίου Αλέξανδρος (ΠΑΕ Ποντίων), Σύρπης Μιχάλης, Γκανάς Παντελής, Ξανθόπουλος Λάζαρος (Εθνικός Νέου Κεραμιδίου), Αλέξανδρος Σπυριδονίδης, Μαυρόπουλος Ευθύμιος (Καλλιθεακός Καλλιθέας), Αδαμίδης Αναστάσιος (Πιερικός Ρυακίων), Τορτοπίδης Χρήστος (Κεραυνός Μακρυγιάλου).

Η αγωνιστική περίοδος ξεκίνησε με νίκη στην πρώτη φάση κυπέλλου με σκορ 3-0 έναντι του Πίνδος Α. Αγιάνη.

Στην δεύτερη φάση η ομάδα ηττήθηκε με 2-1 από τον Μύτικα Λεπτοκαρυάς και αποκλείστηκε από την διοργάνωση του κυπέλλου.

Στο πρωτάθλημα είχε τα εξής αποτελέσματα:

Εθνικός-Ταύρος Ελάφου 0-2,

Πιερικός Ρυακίων-**Εθνικός** 0-1

Διγενής Αλωνίων-**Εθνικός** 2-7

Εθνικός-25η Μαρτίου άνευ αγώνος 3-0.

Η ομάδα μας βρίσκεται στην 3η θέση.

Στηρίξτε τον Εθνικό μας

Με εκτίμηση το Δ.Σ.

Πρόεδρος: **Ζανέτας Αναστάσιος**
 Δημοσίων Σχέσεων: **Νίκος Παραδεισόπουλος**
 Γραμματέας: **Ζανέτας Ιωάννης**
 Γενικός αρχηγός: **Τερζίδης Σταύρος**
 Ταμίας: **Παραδεισόπουλος Βασ.**
 Μέλη: **Χαραλαμπίδης Λάμπης**
Ιωαννίδης Βασίλειος

Τερζίδης Σταύρος

Ανακοίνωση Γνωστοποίηση

Για συνδρομητές εξωτερικού

Αγαπητοί συνδρομητές και συνδρομητρίες της εφημερίδας μας του εξωτερικού, για την καλύτερη εξυπηρέτησή σας, σας γνωστοποιούμε ότι μπορείτε να στέλνετε ηλεκτρονικά την συνδρομή σας στον λογαριασμό του συλλόγου στην Eurobank με αριθμό GR860260210000151100062169 και αφού προσθέσετε μπροστά από τον λογαριασμό τα στοιχεία BIC!ERBKGR

Από τη Συντακτική Επιτροπή της Εφημερίδας
«Οφίτικα Νέα»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Από τον Οκτώβριο το τμήμα ζωγραφικής ενηλίκων του συλλόγου ξεκινάει δωρεάν μαθήματα. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθυνθείτε στην Ελένη Αδαμίδου στο τηλέφωνο: 6989467896 και στην Θεοφανή Τερζίδου στο τηλέφωνο 6979036430.

Τον Οκτώβριο στην αίθουσα του συλλόγου ξεκινάει ένα τμήμα γυμναστικής για ενήλικες και ένα τμήμα εκμάθησης παγκράτιο για τα παιδιά. Πληροφορίες στην Ελένη Αδαμίδου στο τηλέφωνο 6989467896

Επιμνημόσυνος Αδελφική Προσφορά

Ωθούμενη από την επιθυμία να παρευρεθώ στο ετήσιο μνημόσυνο του αδελφού μου Ιωάννη Μεγαλόπουλο (+19/10/2016), παίρνω στα χέρια μου την πέννα, την βουτώ στα δάκρυα της καρδιάς μου και χαράζω σ' ένα κομμάτι χαρτί τις λίγες αυτές γραμμές.

Βεβαίως η πέννα μου αδυνατεί να προβάλλει την προσωπικότητα του αδελφού μου, μα και να παρουσιάσει αυτά που συνωστίζονται στην καρδιά μου. Γι' αυτό τον λόγο, ας θεωρηθούν τα γραφόμενά μου, ως αδέξιες πινελιές στο περίτεχνο πορτραίτο του ή, ακριβέστερα, ως πεινχρά φελλίσματα της απαιδευτής αδελφής του.

Καθώς λοιπόν αναπολώ με θλιμμένη ψυχή την μορφή του, αυθόρμητα στοχάζομαι το ασύλληπτο μυστήριο του θανάτου. Ω ο θάνατος! Είναι πικρός, κατάπικρος, φαρμακερός και σκληρός, εφόσον ανελέητα χωρίζει με το δρεπάνι του τους ανθρώπους συντρίβει τις καρδιές και μαυρίζει τα σπίτια. Ομολογώ ταπεινά, ότι ακόμα και σήμερα, όταν σκέπτομαι τον απρόσμενο θάνατο του αδελφού μου, η ψυχή μου σπαράζει από δριμύτατο πόνο και μου είναι αδύνατο ν' αποδεχθώ το γεγονός.

Ωστόσο, τώρα περισσότερο από ποτέ κατενόησα, πως η ζωή εδώ στην γη είναι ένα σύντομο όνειρο και πως όλα τα επίγεια είναι τελικά παροδικά και μάταια. Διαπίστωσα ακόμη, ότι ο άνθρωπος είναι ένας περαστικός διαβάτης στη γη, ένας επισκέπτης σε αυτόν τον κόσμο ένα άνηθος χόρτου, που το πρωί ζει ολόδροσο και το βράδυ ρίχνει τα πέταλά του. Συνεπώς, είναι ένας θνητός!

Και εφόσον ο άνθρωπος είναι θνητός, "τι το παράδοξον λοιπόν που ο θνητός πέθανε;" γράφει ο Μ. Βασίλειος απευθυνόμενος προς τη σύζυγο κάποιου Νεκταρίου. Και ο ιερός πατήρ συνεχίζει: "Μήπως σε στεναχωρεί, που πέθανε πρόωρα; Δεν μπορούμε να ξέρουμε, εάν δεν ήταν αυτός ο κατάλληλος καιρός να φύγει. Γιατί εμείς δεν γνωρίζουμε τι συμφέρει την ψυχή μας, ούτε ορίζουμε προθεσμίες στην ανθρωπινή ζωή".

Τα παραμυθητικά αυτά λόγια του Μ. Βασιλείου μου φέρνουν στο νου τα λόγια του Γιάννη: "Η ζωή είναι σαν ένα ποτάμι, που κυλά διαρκώς μπροστά. Γι' αυτό μην κοιτάξεις λυπημένα προς τα πίσω. Προχώρα εμπρός με θάρρος, έχοντας πάντα ψηλά το κεφάλι. Διότι ο άνθρωπος "γη ει και εις γην απελεύσει". Εξάλλου τι ζητούμε καθημερινώς στην προσευχή μας; "Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς γεννηθήτω το θέλημά σου". (Ματθ. Στ' 9-10)

Αυτά τα έλεγε ο Γιάννης διότι πίστευε, όπως και ο αρχαίος φιλόσοφος Ηράκλειτος, ότι τα πάντα φεύγουν και ότι τίποτα δεν υπάρχει τυχαίο στη ζωή του ανθρώπου. Διέβλεπε, μάλιστα, στο αιώνιο Γίνεσθαι το θείο Λόγο, που διέπει τα πάντα. Υποστήριζε, ακόμη, ότι από το ένα μέρος στέκεται ο άνθρωπος με το νου του και από το άλλο ο Λόγος, ο θείος Νόμος ο οποίος δίνει στον άνθρωπο το μέτρο και τον κανόνα της ηθικής του συμπεριφοράς. Αυτόν (τον θείο Νόμο) καλείται να αναγνωρίσει και να δεχτεί ο άνθρωπος. Όμως τη σωστή εκλογή κάνουν μόνο οι άριστοι, οι αληθινά πνευματικοί άνθρωποι, γιατί η εκλογή του καλού θέλει σθένος, επειδή είναι δύσκολο να πολεμά κανείς με την καρδιά του.

Στο σημείο αυτό τολμώ να πω, ότι ο αείμνηστος Γιάννης υπήρξε μεταξύ των άριστων, καθώς σε όλο το γήινο πέρασμά του κράτησε ανέπαφη την ψυχή του από την φαυλότητα του κόσμου. Ο ίδιος, άλλωστε, βεβαίωνε ότι ήταν καθαρός και ότι δεν καταπάτησε στη ζωή του τις ηθικές αρχές. Αναλογιζόμενη αυτά ευελπιστώ, ότι τα μάτια του θα βλέπουν αιωνίως το Φως, σύμφωνα με τα αδιάψευστα λόγια του Ιησού Χριστού: "Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεό όψονται". (Ματθ. ε'-8)

Γαλουχημένος στην αγκαλιά μιας χριστιανικής οικογένειας έζησε έντιμα και ειρηνικά. Το μαρτυρεί η συμπεριφορά του με τους ανθρώπους που έζησε. Όλοι όσοι τον έχουν γνωρίσει προσωπικά και είναι μεγάλος ο κύκλος των γνωριμιών του, τον προβάλλουν ως πρότυπο "Ανθρώπου" με κεφαλαίο Α. Γι' αυτό απόλαυσε πλούσια την αγάπη και την εκτίμηση της κοινωνίας και ιδιαίτερως προσώπων ανωτέρου μορφωτικού επιπέδου. Και πράγματι, ο προσφιλής Γιάννης καταξίωσε το όνομά του και παράλληλα τίμησε και το όνομα της οικογένειάς μας.

Επιφορτισμένος με καθήκοντα και υποχρεώσεις -οικογενειακές και επαγγελματικές- δεν παρέλειπε στον ελεύθερο χρόνο του, να βυθίζεται κυριολεκτικά στην ατομική βιβλιοθήκη του, προκειμένου να εισδύσει στα μυστικά της σοφίας. Εκεί, έκλεινε την ψυχή του μα και όλο τον κόσμο και με πόθο ερευνούσε την αλήθεια. Φρόντιζε, με επιμέλεια τον προσωπικό του καταρτισμό, αποβλέποντας στην γνωριμία με τον εαυτό του.

"Έτσι, έπειτα από πολλούς κόπους και μακροχρόνιες μελέτες ο αλησμόνητος Γιάννης κατόρθωσε να αποταμιεύσει γνώσεις, να αποκτήσει αυτοσυγκέντρωση, αυτοσυγκράτηση, προσοχή, υπομονή, ανεκτικότητα, χρηστό ήθος. Και με λίγα λόγια, επέτυχε να μορφώσει τον χαρακτήρα του και τελικά να παρουσιάσει μια πνευματικώς συγκροτημένη προσωπικότητα.

Τον βλέπω με την φαντασία μου: κομψό στο παρουσιαστικό, υψηλό στο ανάστημα, σεμνό, κόσμιο, ευγενικό και σοβαρό στην όψη. Η όλη του εμφάνιση πρόδιδε άνθρωπο συνετό και αξιοπρεπή, αν, όπως λέγεται, η μορφή του ανθρώπου που είναι ο καθρέπτης της ψυχής. Ο ίδιος έλεγε χαριτολογώντας, ότι μπορείς να ζυγίσεις τα μυαλά του ανθρώπου από τα μαλλιά του. Τόνιζε, επίσης, ότι είναι πολύ σημαντικό να μπορείς να αντικρίζεις κάθε άνθρωπο κατάματα.

Είναι αλήθεια, ότι ο Γιάννης διέθετε πνεύμα ανοιχτό και ελεύθερο. Ο λόγος του έρρεε άνετα και ήταν όντως δύσκολος συζητητής. Έθετε δύσκολα ερωτήματα και δυσανασχετούσε όταν έβρισκε τον συνομιλητή του αδιάβαστο. Ήταν ακόμη λιτός και αυστηρός στη διαίτά του. Έλεγε χαρακτηριστικά: τρώω για να ζω και δεν ζω για να τρώω. Με την οξυδέρκεια που τον διέκρινε, έβλεπε την αθέατη πλευρά των πραγμάτων και γεγονότων. Αν και γνώριζε, ότι κινητήρια δύναμη στην υλιστική εποχή μας είναι το χρήμα, συνήθιζε να λέγει το ευαγγελικό λόγο: "τι γαρ ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδήσει, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθεί;" (Ματθ. ιστ' -26).

Ποτέ δεν ξεχνώ το χαμόγελό -το απαύγασμα της αγάπης- που στόλιζε το πρό-

σωπό του. Μειλίχιος και καλός καθώς ήταν δεν ενόχλησε κανένα μέχρι την ύστατη στιγμή του και κουβέντα πικρή δεν ξέφυγε από τα χείλη του. Επιπλέον δίδασκε σιωπηλά με την υποδειγματική βιοτή του, καθώς γνώριζε να υποφέρει στις δύσκολες ώρες και να μην εγκαταλείπει τον αγώνα.

Δεν θα ήθελα ασφαλώς να υπερεκτιμήσω την αξία του. Αναμφίβολα ως άνθρωπος θα έσφαλε. Ωστόσο, "ουδείς αναμάρτητος". Είναι όμως γνωστό, ότι το τέλος κρίνει κάθε αγώνα και ο νικητής λαμβάνει το στεφάνι. Και εδώ είναι το καταπληκτικό. Τον τελευταίο μήνα της επίγειας διαδρομής του και ενώ η φοβερή ασθένεια κατέτρωγε τα σπλάχνα του και οι ανυπόφοροι πόνοι παρέλυαν τις δυνάμεις του, ο Γιάννης υπέμενε ήρεμα και αδιαμαρτύρητα. Τι περισσότερο να πω! Αυτό και μόνο αρκεί να καταδείξει το πνευματικό ανάστημά του.

Έτσι, ειρηνευμένος με την συνείδησή του και έχοντας πλήρη πνευματική διαύγεια ανέμενε με φιλοσοφική καρτερία το θάνατο. Έπειτα, πέταξε αθόρυβα στην αιωνιότητα.....

Και τώρα, απευθύνομαι προς εσένα αδελφέ μου Γιάννη. Σε παρακαλώ άκουσε την οδυνηρή φωνή μου.

Έφυγες και άφησες ένα μεγάλο κενό στη ζωή μου, που τίποτα δεν το κάλυψε από τότε. Ήσουν ο μονακρίβος αδελφός μου και το μοναδικό στήριγμα -μετά τους γονείς μας- στον κόσμο. Αν και μας χώριζε απόσταση, ένιωθα, έστω και από μακριά, την γεμάτη αγάπη παρουσία σου καθώς και το αληθινό ενδιαφέρον σου για μένα. Τώρα πια, όχι μόνο το σπίτι μας ερήμωσε μα και ολόκληρη η πόλις της Κατερίνης τυλίχθηκε στο σκοτάδι. Ωστόσο, με συγκίνηση θυμάμαι κάτι που μου είχες πει: να θεωρώ τα παιδιά σου και ως δικά μου παιδιά!

Σου υπόσχομαι, ότι θα βλέπω στα μάτια των παιδιών σου τα δικά σου μάτια και θα αγαπώ τη σύζυγό σου ως ένα κομμάτι της δικής σου ζωής. Και αυτό πιστεύω, θα είναι το καλύτερο μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής σου.

Επίσης σε διαβεβαιώνω, ότι δεν θα παύσω, έως ότου αποδημήσω εις Κύριον, να ικετεύω στις νυχθήμερες προσευχές μου τον Πολυέλεο και Φιλάνθρωπο Θεό και Πλάστη μας να δεχθεί στην απέραντη αγάλη Του την ευγενική και ευαίσθητη ψυχή σου και να σου χαρίσει την ατελείωτη ευτυχία και μακαριότητα στη Βασιλεία των Ουρανών.

Σου υπενθυμίζω ακόμη, ότι η Γερώντισσα και οι αδελφές της Ι. Μονής Υπαπαντής του Χριστού εύχονται εκ βαθέων ο Θεός να σου παραχωρήσει θέση στον Παράδεισο.

Γιάννη, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σου και άλλα πολλά μα και να αφουγκραστώ και την δική σου φωνή. Αλλά επειδή φοβάμαι, πως σε κούρασα, τούτο μόνο θα τολμήσω να ρωτήσω: Πού κατοικείς; Δως μου, σε παρακαλώ, απόκριση, αν βέβαια θέλεις να χύσεις βάλασμα παρηγοριάς στην πονεμένη ψυχή μου.

Γονατιστή προσκυνώ τον τάφο σου.

Αιωνία σου η μνήμη πολυαγαπημένη αδελφέ μου Γιάννη.

Η αδελφή σου, Μακρίνα Μοναχή

Από το άρμπουμ της Τραγιάς

Ταξίδι στο χρόνο μέσα από το πλούσιο φωτογραφικό αρχείο του συλλόγου μας.

Αρχείο : Συλλόγου «Υψηλάντης»

Αφιέρωμα στην ομάδα του Εθνικού Νέας Τραπεζούντας

1.

2.

3.

4.

5.

Φώτο 1:

Η πρώτη ομάδα του «ΕΘΝΙΚΟΥ» το 1931. Από αριστερά όρθιοι: Αδαμίδης Ιορδάνης – Εφραιμίδης Νικόλαος – Άγνωστος – «Σιάνταλος» – Λυκίδης Μιχαήλ – Κοκκινίδης Ανδρέας – Εφραιμίδης Χαράλαμπος. Μεσαία σειρά από αριστερά: Βασιλειάδης Κωνσταντίνος – Βλαχίδης – Βασιλειάδης Χαράλαμπος και μπροστά: Βασιλειάδης Ιωάννης – Αβραμίδης Χρήστος – Ιωαννίδης Ιωάννης.

Φώτο 2:

Η ομάδα του «ΕΘΝΙΚΟΥ» στα τέλη της δεκαετίας του 1940 και αρχές του 1950, στο παλιό γήπεδο (Αλωνοτόπι). Από αριστερά όρθιοι: Στρατηγόπουλος Ιωάννης – Λυκίδης Σταύρος – Λυκίδης Αλέξανδρος – Βασιλειάδης Κωνσταντίνος (πατριότας) – Εφραιμίδης Βασίλειος – Εφραιμίδης Νίκος – Σείταριδης Βασίλειος (Λαϊστέρα) – Χατζηιωαννίδης Βασίλειος. Καθιστοί από αριστερά: Άγνωστος – Χαριτόπουλος Θωμάς – Ιωαννίδης Ιωάννης.

Φώτο 3:

Δεκαετία του 1950 στο παλιό γήπεδο (Αλωνοτόπι). Όρθιοι από αριστερά: Λυκίδης Πελοπίδας (φωτογράφος) – Τερζίδης Βασίλειος – Λυκίδης Μιχαήλ – Αδαμίδης Ανδρέας – Βασιλειάδης Κωνσταντίνος (πατριότας) – Αλχαζίδης Ευάγγελος – Λυκίδης Αχιλλέας – Εφραιμίδης Νίκος – Λυκίδης Σταύρος – Ανθόπουλος Ηλίας – Σείταριδης Κωνσταντίνος (πατέας) και στην άκρη ο προπονητής της ομάδας από την Κατερίνη. Γονατιστοί: Ιωαννίδης Ιωάννης – Χαριτόπουλος Θωμάς – Ανθόπουλος Θεόδωρος.

Φώτο 4:

Η ομάδα του «ΕΘΝΙΚΟΥ» στα τέλη της δεκαετίας του 1950, στο παλιό γήπεδο (Αλωνοτόπι). Από αριστερά: Βασιλειάδης Ιωάννης – Χατζηιωαννίδης Βασίλειος – Εφραιμίδης Βασίλειος – Αδαμίδης Ανδρέας – Χαράλαμπιδης Νικόλαος – Λυκίδης Αχιλλέας – Αλχαζίδης Ευάγγελος – Λυκίδης Αναστάσιος του Κωνσταντίνου – Εφραιμίδης Νικόλαος – Τερζίδης Βασίλειος – Λυκίδης Σταύρος και πίσω τους ο Χαριτόπουλος Κωνσταντίνος. Καθιστοί: Άγνωστος – Γεωργιάδης Νικόλαος – Λυκίδης Πελοπίδας – Άγνωστος και ξαπλωτοί: Αθανασιάδης Βασίλειος και Νικόλαος Σείταριδης (Τούρκος).

Φώτο 5: Η ομάδα του «ΕΘΝΙΚΟΥ» τη δεκαετία του 1960:

Από αριστερά: Αθανασιάδης Δημήτριος – Ιωαννίδης Κωνσταντίνος – Μαυρόπουλος Χρήστος – Χατζηιωαννίδης Ανδρέας – Μαυρόπουλος Λάζαρος – Σουντουλίδης Αναστάσιος – Βασιλειάδης Σάββας – Αθανασιάδης Ηλίας – Γεωργιάδης Ευθύμιος – Αλιμπόμπας Αστέριος – Ιωαννίδης Βασίλειος.